

HOMELAND HEARTS

ALFA α

Tereza Mistlerová, Eliška Padevětová, Barbora Rosová,

Šárka Stehlíková, Tereza Šolcová, Annie Nathalie Tranta, Kateřina Vokalová

ÚVOD

Zdravíme všechny!

My jsme tým ALFA (α) a rády bychom Vám představily naši skupinu a projekt Homeland Hearts, na kterém jsme společně pracovaly. Členové naší skupiny jsou Šárka Stehlíková, Kateřina Vokalová, Barbora Rosová, Eliška Padevětová, Annie Nathalie Tranta, Tereza Mistlerová a Tereza Šolcová.

V původní sestavě byl i náš spolužák a dobrý kamarád Šimon Philipp, který ovšem vycestoval za studiem do Kanady, a tak bohužel nemohl přiložit ruku k dílu. Naštěstí Šimona nahradila naše nová spolužačka Tereza Šolcová. Všechny jsme studentkami Anglicko-českého gymnázia AMAZON. Momentálně jsme ve třetím ročníku.

Doposud jsme pracovaly na AMAZON Science Project, tento rok ovšem nastala změna a letos si pro nás škola připravila projekt Homeland Hearts. Již při sestavování naší skupiny jsme věděly, že si spolu užijeme spoustu zábavy, protože jsme všechny kamarádky od prvního ročníku a ve třídě si nejvíce rozumíme.

Na jaře jsme dostaly příležitost navštívit švýcarské velvyslanectví, kde jsme se zúčastnili interaktivní výstavy s názvem Druhý život. Tématem workshopu byly příběhy lidí, jež emigrovali z Československa do Švýcarska po roce 1968.

Nejprve jsme od toho příliš nečekaly, ale nakonec nás návštěva překvapila ve všech směrech. Nejdříve nám byl puštěn film o příbězích emigrantů, následovaly interaktivní hry vedené jedním z hlavních tvůrců celé expozice. Na závěr jsme měli spoustu času na studování jednotlivých příběhů. Tato výstava inspirovala vedení školy pro vytvoření projektu Homeland Hearts.

Cílem našeho projektu bylo seznámit vás s osobu, která emigrovala či imigrovala z/do České republiky a přiblížit vám jejich životní cestu. Máme štěstí, že v našem týmu je Annie, jejíž nevlastní tatínek emigroval do Austrálie, a proto nám byla schopna poskytnout co nejbližší informace o jeho životě.

Káťa přišla i s plánem b, má velkou část příbuzenstva v Německu, tudíž jsme se rozhodovaly mezi Austrálií a našimi sousedy. Po zvážení všech pro a proti, jsme společně

odhlasovaly Austrálii. Myslíme si totiž, že je mnohem zajímavější dozvědět se něco o životě na druhé straně světa.

Hlavní představitelé tohoto projektu se nás zeptali, jak bychom ho chtěli pojmout. Zaznělo spoustu nápadů jako například divadelní hra či tvorba videa. Škola se nakonec rozhodla poskytnout nám v tomto směru volnost a nechala nás si vybrat jakýkoliv kreativní způsob zpracování. Tento výstup bude 15. října prezentován na školní akademii. My jsme si zvolily video.

Měly jsme spoustu nápadů ohledně pojetí. Nakonec jsme se rozhodly neobyčejný příběh Ivana převyprávět formou videa “Draw my life”. Tento způsob je velmi populární na YouTube scéně. Užívá se jako zábavná forma představení svého dosavadního života fanouškům. Lidé používají tabuli, na kterou pomocí fix malují zajímavé a důležité zážitky či úseky z jejich života. K videu přidáme i audio záznam, který namluví Annie, jeho dcera. Věříme, že v tomto krátkém úvodu jste se dozvěděli vše potřebné o naší skupině a budoucí práci. Nyní se již můžeme vrhnout na samotný příběh našeho hrdiny.

OBSAH

V projektu Homeland hearts vyprávíme příběh nevlastního táty jedné dívky z naší skupiny – Annie. Ivan, hlavní postava našeho projektu, se narodil 1.2.1959 v Karlovarském kraji ve městě Karlovy Vary. Jeho tatínek pracoval jako profesor na střední škole a mimo jiné se aktivně věnoval akvaristice. Maminka na dálku vypomáhala se správou hotelu, protože měla mimo Ivana další dva syny.

Po vystudování střední školy začal pracovat jako závozník v nemocnici. Jelikož nesouhlasil s tehdejšími režimem, byl z práce vyhozen. Už tenkrát chtěl emigrovat za starším bratrem do Rakouska, což mu ale nebylo umožněno.

Když se jeho bratr dostal do Austrálie, rozhodl se zkusit štěstí tam. Cesta mu byla umožněna pod podmínkou, že se vzdá českého občanství. Čtrnáctého března roku 1983 Ivan obdržel listinu o propuštění ze státního svazku České socialistické republiky. Už mu nic nebránilo k cestě za lepší budoucností.

V březnu roku 1983 se vydal do německého Frankfurtu, odkud ho čekal první let do Londýna. Už v Londýně pro něj bylo všechno nové, jen na letišti objevoval věci, na které v Česku nikdy nenarazil. Z Londýna ho čekal dlouhý let do Sydney. Po dlouhé cestě na Ivana čekal bratr Mirek, který mu pomohl do začátků. Austrálii si vždy představoval jen jako farmu s klokany, byl překvapený z toho, jak je Sydney obrovské město.

Ivan začíná bydlet v části Bondi, tenkrát to byla jedna z levnějších částí Sydney – byla známá pro večírky, nikoho by ani nenapadlo, že o 20 let později se z Bondi beach stane nejznámější pláž Austrálie a Bondi bude jednou z nejdražších a nejvyhledávanějších částí k bydlení v celé Sydney.

Jelikož Ivan neuměl ani slovo anglicky rozhodl se navštěvovat jazykovou školu. Nejen že se naučil základy anglického jazyka, ale také poznal spoustu lidí, kteří opustili svůj domov a rozhodli se začít od začátku v Austrálii stejně jako on. Během navštěvování jazykové školy si přivydělával po brigádách typu – umývání nádobí či pracování v kavárnách. Po šesti měsících života v Austrálii dostal australské občanství. Je celkem vtipné, že v dnešní době je australské občanství jedno z nejnáročnějších na získání. A Ivanovi se povedlo obdržet

australský pas po pouze šesti měsících života v Austrálii. Ivan se poté rozhodl vydat na roční road trip po celé Austrálii. Chtěl svůj nový domov více poznat.

Postupně projel celou Austrálii, navštívil všechny možné zapadlé kouty, kam by se obyčejný návštěvník nedostal. Ale také hlavní město Canberru, a jiná velká města typu Perth, Gold Coast, Brisbane, Melbourne a spoustu dalších. Během svých cest poznal spoustu Australanů, kteří ho pouze utvrdili v myšlence o tom, že tamní obyvatelé jsou jeden z nepřátelštějších národů na světě. Ale také poznal spoustu mladých cestovatelů, kteří objevovali Austrálii stejně jako Ivan.

Po deseti letech se poprvé vydává zpátky do České republiky, přilétá s australským pasem jako Australan mluvící česky. Vidí své rodiče, pije české pivo a vychutnává si českou kuchyni. Ale hlavně získává zpět české občanství.

I když už by se do České republiky nikdy vrátit nechtěl, jsou věci, které mu v Austrálii chybí. Rodiče jsou jednou z nich, nevidět své rodiče přes deset let není jednoduché. Přál si mít rodinu stále na blízku a vidět své rodiče stárnout, což se mu kvůli emigraci nepoštěstilo. Pivo stejně dobré jako to naše české také nikde ve světě nenajdete a českou kuchyni také ne. Nemluvě o českých dobrotách jako hašlerky, tatranky nebo karlovarská Becherovka. Ivan nemůže dopustit ani na český humor. Ještě, že je československá komunita v Austrálii tak početná...

Jsou ale věci, které by nikdy nevyměnil, to jak bezprostřední a přátelští Australané jsou. Krásné pláže a příroda celkově. Také si rychle zvykl na australské potraviny, a typický Vegemite, který snad žádnému turistovi nikdy nechutná. Ivan se už teď považuje za Australana a do Česka se vrací pouze rekreačně, svůj život už vidí výhradně v Austrálii.

ZPRACOVÁNÍ

První schůzku jsme měly na konci minulého školního roku v kavárně Platýz, nacházející se blízko našeho gymnázia. Začaly jsme brainstormingem, který nám pomohl nastínit naše prvotní nápady a umožnil snazší realizaci. Do počítačů jsme každá psala slova, jež nám asociovala pojem emigrace.

Všechny jsme se shodly, že dané téma zpracujeme formou videa a tím se zároveň zachová autentičnost příběhu. Nechtěly jsme natočit jen strohý rozhovor, proto jsme se snažili přijít s kreativnějším řešením, které by diváky upoutalo a bavilo sledovat. Terka přišla s nápadem na již zmíněný typ videa „Draw my life” aneb „Kreslím svůj život“.

Všem se tento nápad okamžitě zalíbil už jen proto, že je to v dnešní době velice populární. V naší skupině je nejvíce výtvarně založená Kát'a, proto jí připadla role, bez které by se tento projekt zrealizovat nepodařilo. To právě ona stojí, respektive sedí, po celou dobu za kamerou a kreslí Ivanův život.

O prázdninách se Annie vydala za svým nevlastním otcem Ivanem do Austrálie. S ním udělala řádný rozhovor a také si od něj vypůjčila a vyfotila potřebné věci k naší práci. Ivan jí poskytl fotky z road tripu po Austrálii, dětství, a dokonce i své imigrační dokumenty. Annie ručně vypracovala poznámky a postřehy z jeho života. Pomocí sociálních sítí se s námi radila o otázkách, které by mu měla položit a o případně dalších nápadech.

„S Ivanem byla úžasná spolupráce, jsem ráda, že jsem měla tu příležitost dozvědět se více věcí z jeho života. Budme totiž upřímní, běžně si o tomto s lidmi, se kterými trávíte spoustu času, nepovídáte. Nejzajímavější pro mě byla pasáž, kde Ivan vyprávěl, jak drasticky se během pár let změnil různé lokace. Pokud porovnáme Bondi beach před cca 20 lety a oné místo nyní, uvidíme obrovský vzrůst úrovně života. Dříve to bylo místo klubů a barů, teď zde nalezneme kavárny, knihovny, restaurace a jiná příjemná místa.

Druhá věc, která mě zaujala je určitě Ivanovo odhodlání a sebeuvědomění. Přijde mi inspirující, že se člověk vzdá domova, rodiny a pohodlí, kvůli politické situaci, kterou nedokáže ovlivnit a přemístí se na druhou stranu zeměkoule.”

-Annie

Ke konci prázdnin následoval další sraz naší skupiny, kde nám Annie sdělila své poznatky a zážitky. Pro toto setkání jsme zvolily kavárnu v technické knihovně, kde je příjemné a klidné studijní prostředí. Společně jsme začaly diskutovat o podstatných okamžicích z Ivanova života a vybraly jsme ty, které nám přišly nejvíce zajímavé a důležité pro vytvoření našeho videa. Stanovily jsme priority a vytvořily plán s pomyslnými „deadliny“, jež jsme se chtěly držet, abychom vše včas dokončily a neměly v tom zmatek.

V prvním týdnu tohoto školního roku, jsme se rozhodly, že je čas pro vytvoření videa. Prvotní plán zněl sejít se ve čtvrtek a film natočit. Vzhledem k neočekávanému rozhodnutí, nikdo nezabalil stativ, fotoaparát ani tabuli. Místo toho, jsme se tedy domluvily na pondělí 10. září a do té doby začaly poctivě vypracovávat náš handbook.

Díky zkušenosti s AMAZON Science Project, nám bylo jasné, jak důležité je si během celého procesu zapisovat naše postupy, nápady a vlastně naprosto cokoliv, co by mohlo být k užitku do finálního handbooku. Díky tomu, jsme s psaním neměly takový problém a nemusely jsme přemítat nad vším od samého začátku.

Nastalo pondělí a tím i náš úkol zhotovení videa. Jelikož Terka nebydlí daleko od školy, přišlo nám rozumné uspořádat nynější setkání u ní. Úskalí nastalo tehdy, když měla Terka vše potřebné převést z Chomutova do Prahy.

„Nikdy nezapomenu pohledy lidí cestou k autobusu, kdy jsem v jedné ruce držela stativ, v druhé magnetickou tabuli na kreslení a na krku fotoaparát. Zkrátka k nezaplacení!“

-Terka

Připravily jsme si naše „nahrávací“ studio, kterým se pro tento účel stala Terky ložnice. Do pokoje se odebraly Annie s Kát'ou, kde se Kát'a nejprve rozkreslila a Annie jí mezitím znovu vyprávěla Ivanův příběh. Společně se poté domluvily na jednoduchých obrázcích zobrazujících jednotlivé události. Po půl hodině nahrávání se na fotoaparátu ukázalo nepříjemné sdělení: „nedostatek místa na kartě.“ Problém jsme vyřešily a v natáčení pokračovaly.

Mezitím se zbytek skupiny podílel na tvorbě handbooku, přičemž došlo k mnoha zábavným momentům. To, co jsme chtěly ze všeho nejméně, se stalo skutečností, byly jsme zrazeny technikou. Druhá část videa se neuložila. Samy si asi dovedete představit, jaký

rozruch to vyvolalo. Holky měly k přetáčení části veliký odpor, zbytečně ztracených 39 minut čistého materiálu. Nakonec se ale vzchopily a vrhnuly se na to.

Po dotočení jsme vše přetáhly z karty do počítače a v rychlosti zhlédly materiály. Po odchodu se Terka pustila do stříhání, které jí trvalo přibližně 3 hodiny.

„Běžně se ke stříhu nedostanu. Zcela poprvé to bylo minulý rok, kdy jsme jako bonusové video k AMAZON Science Projectu na téma les dělaly videoklip. Nemám profesionální program, a tak jsem odsouzena k používání Movie Makeru. Myslela jsem, že vyskočím z kůže, když mi zbývaly 2 minutky neseštíhaného materiálu a program přestal pracovat. Zcela narovinu říkám, že tento program nechci už v životě vidět.“

-Terka

Video nasdílela na YouTube, kde jsme se mohly všechny podívat a případné nedokonalosti nahlásit k opravě. Nadcházející den namluvila Annie zvuk do sestříhaného celku, který tam byl následně přidán. Nejdůležitější část byla za námi.

Stejného dne se zároveň sešly Eliška s Barčou a do handbooku doplnily chybějící závěr. Následně strávily spoustu času pročítáním a hledáním gramatických chyb či jiných nesrovnalostí. Po celém procesu, zaslaly finální práci Terce Šolcová, která je s námi teprve chvíli, a díky tomu neměla šanci tolik přispět. Byla ale velmi nápomocná při korektuře a konečném vzhledu. Tisk, laminaci i kroužkovou vazbu si vzala na starost a vše s chutí zařídila.

ZÁVĚR

Dostali jste se nakonec nejen dlouhého, ale doufáme, že i zábavného a zajímavého vyprávění Ivanova příběhu. Snad jsme vás zároveň vtáhly do děje a vy jste tak mohli pocítit atmosféru z našeho vymýšlení a častého scházení. My všechny se rozhodně shodneme na tom, že i když to byla dlouhá a chvílemi únavná cesta, všechny jsme si to náramně užily.

Když se vrátíme zpět k prvnímu dni, kdy jsme se o Homeland Hearts dozvěděly, byly jsme z toho lehce v rozpacích. Nedokázaly jsme si představit, jak projekt pojmem tak, aby to bavilo jak nás, tak diváka. Upřímně se nám do toho vůbec nechtělo a říkaly jsme si, co si to na nás vedení vymyslelo. Neměly jsme nejmenší poněti, jak tohle zvládneme, no a podívejme nyní – dopisujeme poslední část našeho hanbooku a v počítači nám leží finální verze videa o Ivanově životě. Rády bychom použily náš oblíbený citát od irského autora Samuela Becketta.

„Jak ten čas letí, když je sranda.“

A sranda nám u nás v „Alfě“ rozhodně nechyběla.

Samozřejmě to nebyla vždy procházka růžovým sadem. I přes to, že jsme pokaždé nesdílely stejný názor, nakonec jsme se dohodly bez větších rozepří. V naší skupině se velice osvědčilo o větších rozhodnutích hlasovat, tím pádem se nikdo necítil méněcenný a všichni měli šanci se podílet a sdílet svůj názor. Bylo pro nás velice důležité, aby se každý dostal ke slovu a všechny nápady nebo návrhy byly vyslyšeny.

Na závěr nesmíme zapomenout poděkovat Ivanovi, který s námi velmi otevřeně a přátelsky sdílel jeho životní příběh a také Annie, že jsme díky ní tuto možnost dostaly. Podíl na tom má ale každá z nás a myslím, že nemusíme lhát, když řekneme, že jsme na svoji práci pyšné.

Zároveň děkujeme vedení naší školy, že s tímto neobyčejným projektem vůbec přišlo a nechalo nám volnou ruku. Všechny bychom byly velice rády, kdyby se nám poštěstilo

prezentovat našim spolužákům na závěrečné akademii a my se tak mohly podělit s ostatními o Ivanův příběh, na kterém jsme tak pilně pracovali. I kdyby se ovšem náš projekt na akademii neobjevil, budeme na něj nadále pyšné, protože víme, kolik úsilí za ním stojí.

Fotogalerie

